

забравиха! Не имъ даватъ служба, не ги викатъ на конакъ! Ама каквото щжтъ да праватъ, азъ пакъ съмъ тозъ, пакъ съмъ тозъ! пакъ съмъ чорбаджи Михалаки, пакъ съмъ чорбаджич Михалаки!

Сцена II.

Петко (влязъ.)

Господинъ Михаиле!

Михалаки (не се обръща)

Петко.

Господинъ Михаиле!

Михалаки (сърдито)

Чорбаджи не можешъ ли да кажешъ? Или имашъ слива въ устата? Какво е това господинъ, господинъ Михаиле! Азъ не съмъ Инглизинъ!

Петко.

Нали така думахте съ госпо . . . съ чорбаджи Стояновича?

Михалаки.

Какъвъ чорбаджи Стояновичъ! Той е господинъ, нему викай господинъ, отсега нататкъ съмъ пакъ чорбаджи Иди ми донеси шалвари тѣ, тарбулуза и фесъ тѣ, ама оня, азиянето! днеска е празникъ голѣмъ А френски тѣ ще ги носж само въ дѣлниченъ день, или, кога ходж по селата, додѣ се скѣсатъ, че пари съмъ давалъ . . . Вай, за срамъ отъ хора та! . . . Азъ не съмъ Хаджи-Ангелъ да станж за смѣхъ на старо врѣме какво искашъ сега?

Петко.

Единъ Турчинъ пита за тебе, казва, че има молба да ви се моли.